День осінній згорів і погас...

Платон Воронько

День осінній згорів і погас, наче вогнище в лузі.
Вечір трохи погрівся й закутався попелом теж.
Повний місяць зійшов,
покотивсь по сухій кукурудзі,
В курінець зазирнув і у діда спитав: — Стережеш?
— Ні, світильнику ясний, за літо я звикся до поля.
Баштанець доглядав, а бадилля — чого стерегти?
У селі я один. Тут — із сином… Отам, де тополя,
Він убитий, казали… Могилу не зміг я знайти.
Але мертвий нікуди не піде. Отож я з Іваном
Гомоню, а буває, по чарці наливки хильнем.–
Місяць вгору пішов, луг і поле укрились туманом.
Дід сидів, гомонів на кулях під своїм куренем.
Пожовтіло усе, лиш тополя стояла зелена.
Аж до місяця в небі здіймала шумливе крило.
— Ач, ласкава яка, зеленіє зарадоньки мене.
Як пожовкне й вона, я від сина піду на село.